

Tegen de wind in

Wendy Brokers bij Boekerij:

Baguette met jam voor twee
Leven met een leugen
Omkijken naar morgen
Geluk bij een ongeluk
Liefde op het menu (e-only)
Vertrouwen of verliezen
Verbinden of verbreken

De Eindeloos-serie:
Niet zonder jou
Niet zonder ons
Niet zonder mij
Niet zonder liefde

De Onvoorwaardelijk-serie:
Alles voor jou
Alles voor ons
Alles voor mij
Alles voor liefde

De O'Brien-trilogie:
Stilte na de storm
Tegen de wind in

WENDY BROKERS

Tegen de wind in

Hoe blijf je vechten voor iemand van wie je houdt?

O'Brien-trilogie deel 2
Sean & Inge

ISBN 978-90-492-1171-4

ISBN 978-94-023-2783-0 (e-book)

ISBN 978-90-492-1317-6 (audio)

NUR 301

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punchdesign

Omslagbeeld: © AdobeStock

Zetwerk: Mat-Zet bv

Songtekst 'Lost Without You' geschreven door Gordon Groothedde en Jacqueline Govaert, © 2019 Sony Music Publishing.

© 2026 Wendy Brokers en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

De uitgever heeft ernaar gestreefd alle rechten van derden te regelen volgens de wettelijke bepalingen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen contact opnemen met Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*I know you're scared and there's a million things to
worry 'bout
I know you're tired, you're afraid of what you'll dream
And you can yell at me, be mad at me, just cry it out
I've never thought of letting you go
No, I've never thought of letting you go*

*I'd be lost without you
You're someone to fight for
Someone to die for
Oh, look at us now
We will make it through, somehow*

'Lost Without You' – Krezip

*Voor jou, lieve lezer,
omdat je na het lezen van dit boek weet
dat het verhaal speciaal voor jou bedoeld is.*

Proloog

November 2000

‘Ik ga niet.’ Hij sloeg zijn armen over elkaar en maakte zich zo breed en groot mogelijk, in de hoop dat het indruk zou maken en dat zijn oma kon zien dat hij al bijna een man was. ‘Ze kunnen me niet dwingen mee te gaan.’

‘Ze zijn je ouders, Sean *a stór*, natuurlijk kunnen ze dat en moet je met ze mee.’

Hoewel hij eigenlijk wilde zeggen dat hij niet klein meer was, want zijn oma bleef volhouden dat *a stór* achter een naam dat betekende in plaats van ‘schat’, moest hij haar misschien niet boos maken. Hij had haar nodig als bondgenoot. ‘Ik kan bij u blijven. En bij *granddad* Paddy.’ Hij wilde het niet wanhopig laten klinken, maar het randje hysterie dat in zijn stem was gekropen omdat zijn ouders het hem op zijn bijna veertiende aandeden om naar een ander en uitzonderlijk stom land te verhuizen zou haar vast niet ontgaan. ‘Ik kan helpen op de boerderij als ik niet op school ben en ik...’

Pas toen zijn oma een hand op zijn schouder legde had hij in de gaten dat die schokte.

Hij veegde driftig langs zijn neus en wangen. Dit liep helemaal niet zoals hij wilde en hij schaamde zich dat hij huilde, maar de paniek dat alles wat hij kende en hem lief was van hem werd afgepakt was maar al te echt. Het was als een wurgslang om zijn nek die met de seconde strakker om hem heen knelde.

‘Ik vind het echt heel naar voor je dat je er zo tegen opziet

om te verhuizen, *sweetheart*, maar Nederland is niet het einde van de wereld. En jullie komen in de vakanties terug, dat hebben je ouders beloofd,' zei ze op rustige toon.

'Maar hier zijn Angus en Shayn.' Dat hij zijn twee beste vrienden die hij al vanaf zijn vierde kende hier in Glengarriff moest achterlaten – net als het rugbyteam waar hij aanvoerder van was – was een onmogelijk offer om van hem te vragen. Als hij bij opa en oma bleef wonen, veranderde daar niets in. Dan kon hij hier zijn school afmaken en daarna een baan zoeken. Natuurlijk zou hij zijn ouders en broertjes missen, maar zoals oma zei; die zag hij dan in de vakanties weer. 'Ik hoef nog maar een paar jaar naar school en dan kan ik gaan werken. Dan betaal ik mee. *Mamó*, u moet me helpen. Alstublieft.'

Met een verdrietige blik in haar ogen schudde zijn oma haar hoofd. En als zijn oma 'nee' zei, dan werd het geen 'ja' meer. Dat was algemeen bekend. 'Het spijt me, maar dat kan ik niet doen. Je hoort bij je ouders, samen met Robin en Danny. En na school moet je eerst een beroepsopleiding gaan volgen. Of je nu hier woont of in Nederland. Je mag echt komen logeren als je vakantie hebt, ook als je ouders misschien een keertje overslaan en in Nederland blijven, maar je kan hier niet wonen.'

De tranen die nu langs zijn wangen liepen liet hij gewoon gaan. Niet alleen omdat het laatste restje hoop dat zijn oma alsnog meeging in zijn plan als ze zag hoe graag hij in Ierland wilde blijven verdween, maar ook omdat hij zó bang was voor de onbekende toekomst die voor hem lag. In een voor hem volkomen vreemd land waar iedereen fietste en zo gek was dat ze chocolade *sprinkles* op brood aten. Een land waarvan hij de taal niet sprak. 'Ik heb eindelijk met haar mogen praten, écht met haar mogen praten, haar hand kunnen vasthouden en binnenkort wil ik haar zoenen,' fluisterde hij. 'En als ik wegga, krijg ik haar nooit meer.'

Oma hield haar hoofd schuin. 'Fyona?'

Hij knikte. Sinds hij op zijn vierde naar school was gegaan, had Fyona bij hem in de klas gezeten. En eindelijk – na bijna

tien jaar – zag zij hem nu als meer dan alleen een irritante en onuitstaanbare klasgenoot, die meestal met andere jongens zat te klieren. ‘Alstublieft, mamó.’

‘Er komen andere meisjes, Sean. Dat wil je nu misschien nog niet zien of geloven, maar dat is echt zo. Fyona is niet je grote liefde.’

‘Dat is ze wel.’ Hij kon zich niet voorstellen dat er een tijd kwam waarin hij niet langer verliefd was op Fyona, met haar lange rode haren en haar mooie bruine ogen. Ze was het populairste meisje van de klas en al wist hij dat oma haar een ‘modepopje’ vond en hoorde hij ook nu afkeer in haar stem, zij zag alleen de buitenkant. ‘Ik hou van haar.’

Zijn oma schudde zo vastbesloten haar hoofd dat er een spoortje twijfel bij hem naar binnen sloop. De eerste keer dat ze geen gelijk had moest hij nog meemaken. ‘Dat denk je nu, maar ze is niet goed voor je. En er komt een dag waarop je dat zelf ook inziet. Als de juiste persoon in je leven verschijnt, dan weet je het. In je hart en met je verstand. Let op mijn woorden: ruim voor die tijd ben je Fyona al vergeten. En die juiste persoon komt, Sean a stór. In Nederland. Als je haar hebt gevonden dan neem je haar mee naar hier, zodat je haar kan laten zien waar jij geworteld bent. We zullen allebei weten dat ze de juiste is voor je.’

Daarop schudde hij heel beslist zijn hoofd, want dat ging echt niet gebeuren. Hij met een Nederlands meisje? Bullshit. ‘Nóóit.’

November 2015

Het was haar dag niet. Alwéér niet.

Inge Dekker zuchtte, hees op het toilet haar broek weer op die ze een minuut geleden had laten zakken en scheurde een nagel omdat ze moest peuteren om het lipje van haar rits te pakken te krijgen.

Dat kon er ook nog wel bij.

Op het moment dat ze de deur van het toilet opende zag ze haar collega en voormalige werkbuddy Ilona met een benauwd gezicht heen en weer wiebelende bewegingen maken in het smalle gangetje. Het had verdacht veel weg van hinkelen zoals Inge dat vroeger als kind op straat samen met haar vriendinnen had gedaan. 'O, sorry,' zei ze automatisch, hoewel ze het toilet niet lang bezet had gehouden.

'Geeft niet.' Ilona wrong zich in de krap bemeten ruimte langs Inge, met zo te zien de bedoeling het al net zo krappe hokje in te gaan.

'Heb jij toevallig iets bij je?'

'Iets bij me?' Ilona's voeten waren gekruist en haar knieën klemde ze angstvallig tegen elkaar in wat eruitzag als een poging niet in haar broek te plassen.

'Tampons, maandverband, wat dan ook...' Inge sloeg haar hand tegen haar voorhoofd. 'Goh, stom. Dat behoort natuurlijk ook echt tot de standaarduitrusting van een zwangere vrouw.'

'Ik zal zo voor je kijken. Nu moet ik...' Ilona strompelde bij-

na het kleine kamertje binnen en nog geen vijf seconden nadat de deur op slot was gegaan hoorde Inge al gespetter.

‘Op tijd?’ vroeg ze door de dichte deur.

‘Net.’ De stem van haar collega klonk gedempt, maar de opluchting was erin te horen.

Inge lachte ondanks alles en probeerde voor de spiegel in de slecht verlichte gang nog iets volume in haar haren te kneden, die er tijdens haar menstruatie meestal wat futloos bij hingen.

‘Ja, lach maar.’ Ilona deed de deur weer open. ‘Dit was echt op het nippertje. Die kleine doet nu blijkbaar al graag gymnastiekoefeningen op mijn blaas.’ Ze waste haar handen bij het onmogelijk kleine kraantje in de toiletruimte waardoor de grond eromheen altijd nat was, wapperde haar handen droog, verliet het toilet en grimaste vervolgens naar haar spiegelbeeld in dezelfde spiegel waar Inge net in had gekeken. ‘Charmant,’ mompelde ze, waarschijnlijk tegen zichzelf.

‘Wil je heel even voor me inspringen terwijl ik naar de drogist aan de overkant loop?’ vroeg Inge.

‘Nog beter, ik heb denk ik nog wel een tampon onder in mijn tas zitten voor noodgevallen.’

‘Die je nu niet bepaald nodig hebt,’ zei Inge droog, maar ze bleef toch wachten tot haar collega terug was.

‘Alsjeblieft.’ Ilona overhandigde haar godzijdank een tampon maat super plus.

‘Je redt mijn leven. En mijn broek.’ Inge dook het toilet weer in. ‘Wanneer komt Robin trouwens terug?’ riep ze door de dichte deur omdat ze merkte dat haar collega nog weinig aanstalten maakte terug naar de kantooruimte te gaan. Ilona’s vriend deed ook iets in het toerisme, maar dan als manager en daarvoor was hij nog weleens voor een paar dagen van huis.

‘Vrijdagavond.’ Er klonk een zucht. ‘Als hij niet meteen weer rechtsomkeert maakt.’

‘Hoorde ik je goed?’ Inge opende de deur en bekeek haar collega nu wat beter – zij het via de spiegel. Ilona zag er niet uit als een blakende zwangere, met die donkere kringen onder

haar ogen. En daarbij had ze niet al te veel kleur op haar gezicht. Het was misschien wel herfst, maar dan nog zag ze erg bleek.

‘Ja, maar laat maar.’ Ilona maakte een afwerend gebaar. ‘Heb jij die facturen nog gezien?’

‘Die liggen bij Carla.’

Carla de Ville was hun leidinggevende en werd niet voor niets Cruella genoemd. De achternaam – zij het met een iets andere spelling – had ze tenslotte al mee.

‘Heb jij er zin in?’ Ilona hield haar hoofd schuin.

‘Doe normaal zeg!’ Inge gierde het uit toen ze haar collega in de lach zag schieten. ‘Zal ik ze doen?’

Ilona schudde haar hoofd. ‘Ga jij Berlijn maar bellen. Met een half Duitse vriend is jouw Duits vast beter dan het mijne.’

Inge hield op met lachen en voelde een steek in haar maag, gevolgd door maagzuur.

‘Hé, heb ik iets verkeerd gezegd?’

Inge schudde haar hoofd en glimlachte, al kostte het haar grote moeite. ‘Nee. Zal ik zo thee voor ons zetten?’

Inge dook wat dieper weg in haar jas en drukte op de deurbel. Terwijl ze huiverend wachtte tot er werd opengedaan keek ze om zich heen de straat in. Het was een redelijk rustige en nette buurt hier, maar alsnog had ze haar oude fiets met een extra slot aan een lantaarnpaal vastgemaakt.

Ze hoorde iemand haastig de trap afkomen en toen de deur openging keek ze recht in de allerblauwste ogen die ze ooit had gezien. Verbaasd knipperde ze met haar eigen bruine en keek nog een keer naar het huisnummer.

‘Hallo, wat kan ik voor je doen?’ De eigenaar van de onwerkelijke blauwe ogen had een prettige stem en redelijk kort haar, dat qua kleur het midden hield tussen blond en donkerblond.

‘Ik kom voor Ilona.’

De man glimlachte. ‘Dan zit je goed, want die woont hier.’

‘O.’

Incoming snuggere opmerking.

‘Ik ben Robin.’ De man verlost haar uit haar lijden en stak zijn hand uit.

Tjonge, haar collega had smaak, want dit was wel een uitstekend geslaagd exemplaar van het mannelijke geslacht. Nu ze er goed over nadacht was het eigenlijk bizar dat ze nooit een foto van hem had gezien, terwijl ze toch al een paar maanden op het reisbureau werkte. Misschien moest ze dat zichzelf aanrekenen, want door haar momenteel nogal onrustige privéleven had ze maar weinig oog voor de mensen om haar heen.

‘Inge.’ Ze schudde hem de hand. ‘Ik ben een collega van Ilona. Is ze thuis? Ik wil haar eigenlijk iets vragen.’

‘Kom maar even boven. Ze is in de keuken.’

En dus klom Inge nog geen tien seconden later de trap op, achter de vriend van Ilona aan. Er klonk geroezemoes boven in de woonkamer alsof ze een huis vol visite hadden. Ze fronste en wilde haar mond opendoen om te vragen of ze niet ongelegen kwam toen Robin vanaf de overloop al naar de keuken wees.

‘Ze is daar. Iloona? Bezoek voor je!’

‘Voor mij?’ Met een verbaasde blik kwam Ilona de keuken uit. ‘Hé Inge, wat kom jij nou doen?’

‘Je vragen of je morgen een halve dag kan ruilen, maar ik kon je niet bereiken op je telefoon en ik wist wel waar je woont.’ Ze keek achterom naar de huiskamer waar Robin in verdween. Het geluid dat met het openen van de deur duidelijk hoorbaar was, werd gedempt nu hij dezelfde deur weer sloot. ‘Ah, hoorde ik het toch goed. Ik ga gelijk weer.’

‘Waarom?’

‘Omdat je een huis vol hebt natuurlijk.’

‘We vieren Robins verjaardag, die was van de week jarig. Maar je komt echt niet ongelegen, hoor. Wil je wat drinken?’

‘Nee, ik...’ Inge zweeg abrupt op het moment dat er een lange blonde man in de deuropening verscheen. Hoogstwaarschijnlijk een broer van Robin, want hij had dezelfde ongelooflijk blauwe ogen. En anders moest het hoe dan ook familie van

hem zijn. Ze voelde haar knieën knikken toen hij haar aankeek. Haar mond werd droog en ze realiseerde zich nog maar net op tijd dat het best essentieel was om adem te halen.

‘Hé... hoi. Sean O’Brien.’

‘Inge Dekker.’ Haar hand gleed in een uitgestoken grote en warme mannenhand en ze kreeg het gevoel dat de keukenvloer begon te trillen. Toen de man haar een scheve grijns schonk deden de muren ook mee.

Wat gebeurde hier? Ze was zesentwintig, woonde samen en wist heus wel wat er in de wereld te koop was, maar dit had ze niet eerder meegemaakt. Ze kreeg het warm en koud tegelijk en ze merkte dat haar wangen rood werden. Het mocht een wonder heten dat ze haar naam zonder stamelen had weten uit te brengen.

Te laat realiseerde ze zich dat Ilona haar iets vroeg. Met moeite rukte Inge haar blik én haar hand los van de alleraantrekkelijkste man die ooit haar pad had gekruist en keek ze haar collega aan.

‘Naar binnen, Sean.’ Ilona gaf hem twee flesjes bier en duwde hem resoluut achteruit de hal weer in. ‘Voor je vader en voor Alex, als ik me niet vergis.’

‘O maar...’ Sean hield met zijn handen vol zijn blik strak op Inge gericht. ‘... ik denk...’

‘Je moet niet denken.’ Ilona deed een poging hem om te laten draaien, maar ze stond zo te zien tegen een betonblok te duwen. Vanwege het lengteverschil van minstens twintig centimeter zag dat er eigenlijk heel grappig uit, maar Inge was te verbijsterd om te lachen. Vervolgens wees Ilona naar de huiskamer. ‘We komen zo.’

‘Maar...’

‘Zo, Sean!’ Met een laatste duw en een ferme klap deed Ilona de keukendeur voor zijn neus dicht. Vervolgens zwaaide ze met een hand voor Inges gezicht heen en weer. ‘Hallo... contact.’

Inge schudde haar hoofd in de hoop dat daar de plotselinge mist wat van optrok. ‘Wie is dat?’

‘Mijn oudste zwager.’

Dus toch.

‘En die mag vrij rondlopen?’

Ilona sperde haar ogen open. ‘Wat zeg jij nou?’

Inge nam plaats op de eerste de beste keukenstoel, want haar benen konden het elk moment begeven. ‘Ik gedraag me als een idioot.’

Ilona staarde haar aan. ‘Waar is Dieter?’ vroeg ze uiteindelijk zacht.

Inge slaakte een diepe zucht, al werd die halverwege belemmerd door een band die om haar maag werd strakgetrokken. ‘In Brabant. Een lang weekend weg met vrienden. Hij komt morgen terug.’ Ze keek naar haar kortgeknippte nagels, die onder de lichtblauwe verf zaten.

‘Dus je hoeft voor niemand naar huis?’

Inge zuchtte nog een keer en schudde haar hoofd. ‘Hooguit om mijn keukenstoelen nog een keer te verven.’

‘Kom dan even binnen om wat te eten en te drinken.’

‘Is dat verstandig?’ Inge voelde aan het piekerige knotje achter op haar hoofd en keek naar haar met verf besmeurde spijkerbroek. ‘Ik zie er niet uit. Ik kan beter naar huis gaan.’

Ilona leunde tegen het aanrecht en sloeg haar armen over elkaar. ‘Als je gelukkig bent in je relatie wil ik daar natuurlijk niet in stoken, maar binnen zit iemand die overduidelijk interesse heeft om nader kennis met je te maken en als ik me niet vergis is dat wederzijds.’

‘Was het zo duidelijk?’ Het verdriet dat Inge overviel zorgde ervoor dat ze door het keukenraam naar de grauwe novemberdag buiten keek. Daar was het al even troosteloos als ze zich vanbinnen voelde. ‘Wat moet ik doen?’ fluisterde ze en ze keek Ilona weer aan. Zag ze iets van medelijden in haar collega’s ogen?

‘Dat weet je zelf het beste, maar uit je blik daarnet sprak meer enthousiasme dan wanneer je het over je eigen relatie hebt.’

Inge moest zich bedwingen niet in tranen uit te barsten en wist even niet wat ze moest antwoorden.

‘Problemen met Dieter?’

‘Dat kun je wel zeggen.’ Inge wreef met haar wijsvinger over haar neusbrug alsof dat zou helpen zich niet te laten meeslepen in haar emoties van dit moment en besloot dat ze Ilona maar deelgenoot ging maken van wat er privé speelde. ‘Hij is zeven maanden geleden vreemdgegaan en inmiddels lopen we bij een therapeute. Ik heb alleen het idee dat ik degene ben die alle energie in onze relatie steekt en wil praten, en dat het hem weinig boeit. Zolang zijn eten maar voor zeven uur op tafel staat en zijn overhemden gestreken worden.’

‘O Inge...’ Ilona legde kort een hand op haar arm. ‘Ik weet niet wat ik moet zeggen, behalve dat ik dat echt heel verdrietig voor je vind.’

‘Ik ook.’ Inge kwam overeind, glimlachte moedig en nam een besluit waarvan ze vreemd genoeg het gevoel kreeg dat het haar hele leven op zijn kop zou gaan zetten. ‘Ben ik binnen met een besmeurde broek welkom, denk je?’

‘Ik weet het wel zeker.’

‘Je had het over je oudste zwager. Heeft je vriend nog meer van die adembenemende broers?’

‘Nog één en als jij Sean al adembenemend vindt dan moet ik je misschien wel waarschuwen voor O’Brien nummer drie, want daar sla je helemaal steil van achterover.’

‘O ja?’ Inge begon zich met de minuut beter te voelen en hing haar jas over een keukenstoel.

‘Dan is een wandelend gevaar voor de vrouwelijke helft van de bevolking, het is maar dat je het vast weet. Hij is er alleen helaas zelf ook van op de hoogte.’

Dat klonk meer dan goed, ware het niet dat spectaculaire looks nooit eerder hoog op Inges verlanglijstje voor een partner hadden gestaan. Die moest je altijd met andere vrouwen ‘delen’. Maar ja, dat was met Dieter tenslotte ook gebeurd. En het was niet zo dat ze haar vriend lelijk wilde noemen, zeker niet, maar hij was ook geen modellenmateriaal zoals de O’Brien-broers. Oké, die vergelijking was misschien een beetje

overdreven, maar er waren mannen die het met minder moesten doen. Veel minder.

‘Ilona...’ Inge hield haar collega staande voor ze de keuken uitliepen, want ze wilde duidelijkheid voor alles. ‘Ik wil net zomin stoken in een relatie. Ik bedoel...’ Verdorie, het was helemaal niet zo dat ze voor vandaag flirten met een andere man op haar takenlijstje had staan, maar het vreemdgaan van Dieter had haar een behoorlijke knauw gegeven. Hij had haar meerdere dingen verweten, zowel achter gesloten deuren als op de ongemakkelijke bank bij de relatietherapeute, en daar was wel uit gebleken dat hij haar weinig aantrekkelijk meer vond. Zoiets maakte je klein. Onzeker. Voor het eerst sinds Dieters ontrouw had ze zich daarnet door Sean weer een beetje gewild gevoeld en dat had meer impact dan ze had gedacht.

‘Sean is momenteel vrijgezel. Zolang jij eerlijk bent over jouw situatie, is er volgens mij geen probleem.’

Inge voelde nog een keer aan haar knotje en liet zich meetronen naar de huiskamer, nog steeds niet zeker of ze dit moest doen of de verleiding moest weerstaan en terug naar haar lege huis fietsen voor die stomme keukenstoelen. Aan de andere kant, als ze niet echt flirtte was er toch niets aan de hand? Gewoon een gesprek met een aantrekkelijke man betekende niets anders dan precies dat. Of suste ze dan haar geweten?

De huiskamer zat vol met mensen die het allemaal prima naar hun zin schenen te hebben. Ilona deed een voorstelronde en nadat Inge kennis had gemaakt met Ilona’s familie en haar schoonouders, stond ze oog in oog met de jongste van de O’Brien-broers.

‘Hallo,’ hij stak zijn hand uit. ‘Dan O’Brien.’

Het was maar goed dat Ilona haar gewaarschuwd had, want tegen dit soort mannen waren dames van tachtig nog niet bestand. Lang, goedgebouwd, filmacteur-knap en met zijn uitstraling zat het ook meer dan goed. Hij klonk zelfs vriendelijk. Dankzij Ilona’s waarschuwing kon ze hem zonder te knippe-

ren een hand geven. Een hand waarbij overigens – vreemd genoeg – geen alarmbellen in haar lijf gingen rinkelen.

‘Af, Dan.’ Sean stond met een waarschuwende blik in zijn ogen op van zijn stoel.

‘Oké, oké... rustig. Boodschap begrepen, hoor.’ Dan hief zijn handen. ‘Ik ben al weg.’

Hoe Sean het voor elkaar kreeg kon Inge later niet navertellen, maar binnen anderhalve minuut zat ze in een rustig hoekje van de kamer tegenover hem met een glas mineraalwater in haar handen.

Ze keek in zijn blauwe ogen en voelde hoe het klamme zweet haar uitbrak. Wat een effect had deze eveneens lange, blonde, goedgebouwde man met zijn prachtige ogen en zijn onweersaanbare grijns op haar.

‘Zo, Inge Dekker, vertel eens... wat doe je in het dagelijks leven en hoe ken je mijn schoonzus?’

Ze lachte. ‘We zijn collega’s. Dat beantwoordt allebei je vragen.’

‘Ah, jij denkt slim te zijn.’

‘Ik denk het niet alleen, ik ben het ook,’ zei ze ad rem en voelde haar hart sneller kloppen bij het zien van de pretlichtjes in zijn ogen. Mijn hemel, wat een ogen... Om zichzelf een houding te geven nam ze een slok uit haar glas en haar blik viel op de blauwe verf op haar vingernagels en nagelriemen. Ze zag Sean er ook naar kijken.

‘Creatief geweest met verf op je vrije zondag?’

‘Mijn keukenstoelen onder handen genomen.’ Ze keek verder naar beneden. ‘En mijn broek, zo te zien.’

‘Geen tijd gehad om je om te kleden?’ vroeg hij plagerig.

‘Niet de moeite genomen. Ik kwam alleen maar langs om Ilona te vragen morgenmiddag in mijn plaats te werken. Ik had geen flauw idee dat je broers verjaardag werd gevierd. Gefeliciteerd nog. Hoe oud is hij eigenlijk geworden?’

‘Zevenentwintig.’ Sean nam een slok van wat eruitzag als whiskey en ook zo rook. ‘En om je volgende vraag te beantwoorden; ik ben achtentwintig.’

‘Ben ik zo doorzichtig?’

Hij leunde naar voren en keek haar ernstig aan. De knieën van zijn in spijkerbroek gestoken benen raakten bijna de hare en ze kon zijn warme adem in haar gezicht voelen. De whiskey, vermengd met zijn eigen unieke geur, steeg naar haar hoofd alsof zij degene was die alcohol had gedronken. Het had een haast hypnotiserende uitwerking op haar. ‘Eerlijk gezegd juist helemaal niet,’ zei hij toen. ‘Wat voor geheimen verberg je voor me, Inge Dekker?’

Een heel aantal seconden lang was ze te verbijsterd om te antwoorden, áls ze al had geweten wat ze moest zeggen. Wanneer was hun gesprek van plagerig naar dít gegaan? Broeierig, donker, spannend. Zo níét wie ze was. Toch kon ze niet anders dan hem aanstaren, wat voor boodschap ze daar dan ook mee afgaf.

Gelukkig werden ze gestoord door Iris, Ilona’s zusje, die met verband om haar hand langskwam met een schaal hapjes. Inge deed er lang over om iets uit te zoeken, in de hoop in de tussentijd haar razende hartslag te kalmeren. Aangezien aanval de beste verdediging was, leek het haar slim het gesprek op hem te brengen. ‘Waar kom je vandaan?’

‘Amsterdam.’

Ze rolde nog net niet met haar ogen. ‘Dat bedoel ik niet.’

Hij grinnikte. ‘Dat begrijp ik, maar dan moet je duidelijker zijn wat je wél bedoelt.’

‘Oké, waar ben je geboren?’

‘Glengarriff, county Cork, Zuidwest-Ierland.’

Een grote, blonde, gespierde en aantrekkelijke Ier dus.

‘Hoelang woon je al in Nederland?’ Hij sprak vrijwel accentloos Nederlands, maar toch hoorde ze ergens af en toe in een los woord of aan de intonatie een zweem Engels. Of nou ja, het bleek dus een Ierse tongval te zijn die ze hoorde.

‘Ik was bijna veertien toen we naar een buitenwijk van Amsterdam verhuisden.’

Een snelle rekensom leerde haar dat hij inmiddels even lang

in Nederland woonde als hij in Ierland had gedaan. ‘Spraken jullie thuis al Nederlands voor die tijd?’

‘Geen woord. Alles geleerd na aankomst.’

Inges mond viel bijna open van verbazing. ‘Wat? Dat moet niet makkelijk zijn geweest.’

‘Dat was het ook niet, zeker niet op die leeftijd.’ Met een geamuseerde glimlach draaide hij de whiskey in zijn glas rond en nam opnieuw een slok.

‘Spreek je nog iets van dialect? Of hoe heet dat? Gaelic?’

‘Nee, Gaelic is een overkoepelende term voor een groep talen, waaronder het Iers. De Ierse taal – geen dialect – noem je Gaelige,’ hij spelde het, ‘en die is verplicht op de meeste scholen, zowel in het basisonderwijs als op de middelbare school.’ Er verscheen een ondeugende en geamuseerde glans in zijn ogen. ‘Maar om je vraag te beantwoorden, ik spreek *Irish* als ik vloek en als ik de liefde bedrijf.’

Ze kon het niet helpen dat ze begon te blozen en het liefst wilde ze haar dijen tegen elkaar drukken, want hem ‘Irish’ horen zeggen met zo’n lekkere rollende ‘r’ en dat hij het over seks had deed iets met haar ingewanden én lager.

Goeie genade, deze man was levensgevaarlijk. Dit was niet het soort man met wie je als vrouw gewoon bevriend kon zijn. Hij wilde meer.

Veel meer.

2 Sean

Met tegenzin wendde Sean zijn blik van haar af. Schattige donkerroze gekleurde wangen of niet. Zijn hart klopte als een bezetene. Hij wist niet wat het was, maar deze jonge vrouw met haar bruine ogen en blonde haar maakte alle primitieve oerinstincten in hem wakker. Hij wilde haar optillen, mee naar zijn huis nemen en met haar vrijen, dagen en nachten lang. En dat was absurd, toch? Oké, hij vertoonde soms alfamannengedrag, hij kon een haantje zijn en was niet vies van wat testosteron en al helemaal niet van seks, maar dit ging verder dan alleen een onenightstand willen scoren.

In een poging zijn gedachtestroom een andere wending te laten nemen bracht hij het gesprek op wat minder gevaarlijke onderwerpen, waardoor Inges kleur verdween, ze een beetje loskwam en over haar werk op het reisbureau vertelde.

Maar na hooguit een kwartiertje keek ze op haar horloge. 'Ik moet ervandoor.'

Hij slikte zijn teleurstelling weg. 'Ben je met de auto?'

'Nee, op de fiets en ik heb geen verlichting.'

'Ik wil je fiets wel in de auto gooien en je thuisbrengen, maar ik heb gedronken.' Hij bewoog zijn lege glas ter verduidelijking tussen zijn vingers. Zijn broer had hem al twee keer bijgevuld en hij kende zijn grenzen. Met één glas op zou hij nog kunnen rijden, hoewel hij er lang geleden al een gewoonte van had ge-